

ZUSTER FRIEDA DEROY OP DE KERKSTOEL

„Zeg niet nee als je nog ja kunt zeggen”

„Welkom” lees ik op een bordje tegen de gevel van een bejaardenwoning aan de Goedendagstraat, in de schaduw van de parochiekerk van het Goddelijk Kind Jezus. Het is duidelijk: bij zuster Frieda Deroy staat de deur open voor iedereen, zonder onderscheid van ras of stand. Zelfs de katten uit de buurt blijken dat te weten. De ontvangst is hartelijk en nog terwijl ze een bakje koffie voor mij uitschenkt, begint Frieda Deroy al te vertellen hoe haar ouders aan het einde van de tweede wereldoorlog, op de vlucht voor de „vliegende bommen”, van Deurne naar Turnhout verhuisden. Zuster Frieda zit ditmaal bij ons „op de kerkstoel” om te vertellen over haar engagement binnen de Turnhoutse geloofsgemeenschap.

De oorlog zorgde er niet alleen voor dat de familie Deroy in Turnhout verzeilde, hij was ook de indirecte oorzaak van de dood van een jonger zusje van Frieda. De begrafenis had plaats in de kerk van het Goddelijk Kind Jezus terwijl de plaatselijke bevolking in volle „bevrijdingsroes” leefde. De vier overige kinderen (er kwamen er nog 2 bij) vonden goede scholing en leven in Turnhout.

Na haar studies voor onderwijzeres – tegen wil en dank, zo benadrukt ze – aan het H.Grafinstituut gaf Frieda zes jaar les in de school van de H.Hartparochie. Maar de H.Graf-microbe had haar flink te pakken en Frieda trad toe tot deze orde. Hier zag zij een kans om ooit te gaan werken in het missiegebied in Belgisch Kongo (haar grote wens). Het is er uiteindelijk toch niet van gekomen, al ging zij wel nog verder studeren voor regentes Frans, geschiedenis en godsdienst.”

Welke engagementen heb je dan aangegaan binnen de Turnhoutse geloofsgemeenschap?

Ongeveer 45 jaar leefde ik als kloosterzuster met allerlei taken als leerkracht én in een secretariaatsbetrekking. Na een tijdje zag ik mogelijkheden om het werkterrein uit te breiden,

onder andere als lid van de Antwerpse Raad van Kerken en de Turnhoutse Raad van Kerken. Tot de gezondheid opspeelde en ik uiteindelijk vrij vroeg met pensioen ging. Ik kon me nog wel nuttig maken in het klooster, waar het aantal zusters steeds maar bleef verminderen en de lasten van het veel te grote huis almaar zwaarder werden.

In 2012 kozen de zuster van het H.Graf te gaan wonen in Tongerlo. Maar dat zag ik niet zitten: als 70-jarige opnieuw beginnen, terwijl ik hier in Turnhout toch een vrij uitgebreid sociaal netwerk had van mensen – ook nogal wat ouderen en zieken - die regelmatig beroep op mij deden. Ik koos ervoor in Turnhout te blijven, desnoods alleen. Het wonder is wel dat dit voor het eerst in de lange geschiedenis van ons klooster werd toegestaan. Zo nam ik mijn intrek in een kleine bejaardenwoning naast de kerk van het Goddelijk Kind Jezus. De cirkel was weer rond: ik blijf te eindigen waar het allemaal ooit begon.

Natuurlijk kan je als „oudere” geen engagementen meer aangaan zoals in je jeugd: je lichaam laat dat niet meer toe. Maar ***mijn oude leuze „zeg niet nee als je nog wel ja kunt zeggen”*** doet het nog best. Altijd vooral goed om je heen kijken, het niet te ver gaan zoeken en zien wat je doen kan. Dat is eigenlijk het eenvoudige geheim om gelukkig te zijn.

Er blijft dus vooral de zorg voor mensen die erom vragen, lector zijn, bijspringen in de kerkdiensten als het nodig is, de vergaderingen van het parochieteam en het Team Turnhout Centrum Oost aangaande het dagelijks beleid en de toekomst van onze vertrouwde parochies.

Welk verband bestaat er tussen uw geloof en uw engagement?

Misschien kan ik dat nog het best beschrijven via mijn werking bij het bijbelgroepje, waar ik gevraagd werd de begeleiding over te nemen toen de zusters van het Convent van Bethlehem ook Turnhout verlieten. Ik twijfelde aanvankelijk of ik dat wel zou aankunnen, maar wie zich inzet voor de blijde boodschap, krijgt daar ook de kracht toe en wordt overvloedig gesteund en geholpen door zijn Geest.

Het is echt wel zo, al durfde ik dat aanvankelijk niet verhoppen, dat ik bij alles wat ik doe om mensen te helpen of de Kerk te steunen, dat ik me daar enorm in „gedragen” voel in geloof en liefde. Dat geeft mij een blij en rustig gevoel, wat er ook gebeurt. Blijkbaar merken de mensen die je tegenkomt of waar je mee samenwerkt dat ook. Dat is dan voor wie je ontmoet ook een teken tot bemoediging. Zo ontmoette ik laatst een vrouw die na ons gesprek bij een kopje koffie zei: „Ik ben deze morgen vertrokken in zelfmoordstemming want ik zag het niet meer zitten en nu ik met u zo heb kunnen babbelen, kijk ik er helemaal anders tegenaan.” En met stralende ogen nam ze afscheid van mij...

Heb u een motto, een favoriete spreuk of bijbeltekst?

Niet direct één bepaald moto of favoriete spreuk, wel vele zoals onder andere een stuk van een gedicht uit mijn verre schooltijd: „Als gij me vraagt om nog een werk te doen aleer ik slip uit dit afgedragen kleed, dan vraag ik dat gij ’s ochtends, noch te noon, noch in de avond, gij mij loslaat of vergeet! (Henriette Roland Holst)”.

Verder is er de bijbel met de profeten uit het Oude Testament: „Vertrouw je het niet, dan hou je het niet”, en de psalmen of de mooie hedendaagse liederen die vaak zingen door mijn hoofd omdat mijn stem het laat afweten. Ik ben geen exacte bijbelkenner zoals de exegeten of de protestantse dominees, maar ik weet wel wat er staat in het Nieuwe Testament, en steeds, op het gepaste moment, komen daar stukken van tevoorschijn. Zij helpen mij te leven en anderen te helpen.

Welke levenservaring heeft u het meest aangegrepen?

Ach, er zijn er zovele. Vooral het overlijden, eerst van mijn moeder (vrij jong), dan van mijn vader (rots in de branding), dan van mijn neefje Bert die op 16-jarige leeftijd verongelukte, dan van mijn broer en toeverlaat Karel. Het waren en zijn zovele uitdagingen aan mijn verrijzenisgeloof, maar zichzelf geven me steeds weer de kracht en de inspiratie om dapper voort te doen. Zoals Augustinus ooit zei: „Verrijzenis is ons geloof, weerzien is onze hoop, en gedenken is onze liefde”.

Hoe ziet u de toekomst tegemoet, dan vooral in de Turnhoutse geloofsgemeenschap, aan het begin van de pastorale eenheid Clara van Assisi?

Sinds lang besef ik wel dat de Kerk dringend toe is aan een inwendige hervorming en opfrissing. Ik sla dit gade met grote belangstelling en vooral met veel hoop op verjonging en inzet van velen... Zelf kan ik niet zoveel meer, maar toch zie ik al tekens voor een nieuwe lente: onze drie nieuwe parochiepriesters zijn zo'n moedgevend teken! Wij die ooit wilden de „Blijde Boodschap” naar anderen gaan uitdragen. Wel ik ben nu heel blij dat deze jonge missionarissen naar ons toekomen om die boodschap op te frissen. Door hun aanwezigheid alleen al zijn zij een oproep aan ons allen tot inzet en om niet onder te doen voor hun edelmoedigheid. Laat ons hen steunen en bidden dat dit initiatief en nog vele andere mogen slagen.

Ward Dillen